

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Flightright GmbH

Strona pozwana: Eurowings GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że odległość miarodajną dla wypłaty odszkodowania należy obliczać na podstawie całej trasy podróży?

W związku z tym (przy założeniu, że rozporządzenie ma zastosowanie do danej części podróży) pojęcie „lotu” należy interpretować w taki sposób, że w przypadku rezerwacji, w ramach których podróżni osiągają cel podróży wyłącznie z międzylądowaniem oraz, w stosownych przypadkach, ze zmianą samolotu, oznacza ono jedynie odcinek, na którym rzeczywiście doszło do opóźnienia, czy też „lot” należy w takim wypadku interpretować w ten sposób, że dla odległości miarodajnej jest cała trasa podróży, od pierwszego miejsca startu do miejsca docelowego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia no 17 de Palma de Mallorca (Hiszpania) w dniu 14 marca 2019 r. — CY/Caixabank S.A.

(Sprawa C-224/19)

(2019/C 246/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CY

Strona pozwana: CaixaBank S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 ⁽¹⁾ orzeczenie stwierdzające, że względu na nieuczciwy charakter, nieważność warunku umownego, na podstawie którego kredytobiorca zostaje obciążony całością kosztów zawarcia, odnowienia lub rozwiązania umowy kredytu hipotecznego, **może, po stwierdzeniu nieważności tego warunku ze względu na jego nieuczciwy charakter, zostać zmienione w zakresie wynikających zeń skutków restytucyjnych?**

- 2) Czy w świetle art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym, po stwierdzeniu nieważności warunku umownego, na podstawie którego kredytobiorca zostaje obciążony całością kosztów zawarcia, odnowienia lub rozwiązania umowy kredytu hipotecznego, **koszty notarialne i administracyjne obciążają w takiej samej części kredytodawcę i kredytobiorcę**, należy uznać za sądową zmianę orzeczenia stwierdzającego nieważność nieuczciwego warunku umownego i, tym samym, za sprzeczne z zasadą braku związania zawartą w art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13?
- 3) Czy w świetle art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym po stwierdzeniu nieważności warunku umownego, na podstawie którego kredytobiorca zostaje obciążony całością kosztów zawarcia, odnowienia lub rozwiązania umowy kredytu hipotecznego, kredytobiorca ten zobowiązany jest również pokryć **koszty wyceny nieruchomości i podatku od ustanowienia hipoteki powstałe w wyniku zawarcia umowy kredytu**, stanowi naruszenie zasady braku związania nieuczciwym warunkiem umownym, którego nieważność stwierdzono, a także czy sprzeczne z art. 3 ust. 2 dyrektywy 93/13 jest **nałożenie na kredytobiorcę ciężaru udowodnienia tego, że nie zezwolono mu na przedstawienie własnej wyceny tej nieruchomości?**
- 4) Czy w świetle art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 sprzeczne [z tą dyrektywą] jest orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym po stwierdzeniu nieważności warunku umownego, na podstawie którego kredytobiorca zostaje obciążony całością kosztów zawarcia, odnowienia lub rozwiązania umowy kredytu hipotecznego, warunek ten, jeżeli dokonano zmian w hipotece lub została ona wykreślona, może nadal wywoływać dlań skutki **w tym znaczeniu, że kredytobiorca ten jest w dalszym ciągu zobowiązany do ponoszenia kosztów wynikających z dokonania zmian w hipotece lub jej wykreślenia**, a także czy obciążenie tymi kosztami kredytobiorcy stanowi naruszenie zasady braku związania konsumenta nieuczciwym warunkiem umownym, którego nieważność stwierdzono?
- 5) Czy w świetle art. 6 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym częściowo wyłączony zostaje skutek restytucyjny wynikający z sądowego stwierdzenia, że względu na nieuczciwy charakter, nieważności warunku umownego, na podstawie którego kredytobiorca zostaje obciążony całością kosztów zawarcia, odnowienia lub rozwiązania umowy kredytu hipotecznego, należałoby uznać za wywierające wobec przedsiębiorcy skutek odwrotny do skutku odstrasającego, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13?
- 6) Czy w świetle ustanowionej przez orzecznictwo TSUE zasady niezmienniania uznanych za nieważne warunków umownych oraz w świetle zawartej w art. 6 dyrektywy zasady braku związania należy uznać za sprzeczne [z nimi] orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym po stwierdzeniu nieważności warunku umownego, na podstawie którego kredytobiorca zostaje obciążony całością kosztów zawarcia, odnowienia lub rozwiązania umowy kredytu hipotecznego, skutki restytucyjne są zmieniane w interesie kredytobiorcy?
- 7) Czy w świetle art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 93/13 orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym **warunek umowny określany jako prowizja za udzielenie kredytu zostaje automatycznie wyłączony z kontroli przejrzystości**, może stanowić naruszenie zawartej w art. 3 ust. 2 dyrektywy zasady odwrócenia ciężaru dowodu, ponieważ przedsiębiorca nie musi udowodniać, że uprzednio udzielił informacji i indywidualnie negocjował ten warunek?
- 8) Czy sprzeczne z art. 3 dyrektywy 93/13 i orzecznictwem TSUE jest orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym można uznać, że konsument sam powinien wiedzieć, iż pobieranie prowizji za udzielenie kredytu jest zwyczajową praktyką instytucji finansowych, a zatem nie jest konieczne, aby kredytodawca musiał udowodnić, że warunek ten został wynegocjowany indywidualnie, czy też, przeciwnie, kredytodawca w każdym przypadku powinien udowodnić, że warunek ten został wynegocjowany indywidualnie?
- 9) Czy sprzeczne z art. 3 i 4 dyrektywy 93/13 oraz orzecznictwem TSUE jest orzecznictwo krajowe, na podstawie którego można uznać, że **warunek umowny określany jako prowizja za udzielenie kredytu nie może być analizowany w zakresie jego nieuczciwego charakteru na podstawie art. 4 ust. 2, ponieważ określa on główny przedmiot umowy**, czy też, przeciwnie, należy uznać, iż prowizja za udzielenie kredytu nie stanowi części ceny umownej, lecz świadczenie akcesoryjne, a zatem sąd krajowy, chcąc ustalić, czy warunek ten ma nieuczciwy charakter na gruncie prawa krajowego, musi mieć możliwość przeprowadzenia kontroli jego przejrzystości lub treści?
- 10) Czy w świetle przepisu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, który nie został transponowany do hiszpańskiego porządku prawnego przez LCGC (?), należy uznać za sprzeczne z art. 8 dyrektywy 93/13 czynności sądu hiszpańskiego polegające na przywoływaniu i stosowaniu art. 4 ust. 2 dyrektywy, jeżeli przepis ten nie został transponowany do hiszpańskiego porządku prawnego z woli ustawodawcy, który zamierzał zapewnić całościową ochronę w odniesieniu do wszystkich warunków umownych, które przedsiębiorca może zamieścić w umowach zawieranych z konsumentami, w tym również określających główny przedmiot umowy, nawet jeśli zostały one wyrażone prostym i zrozumiałym językiem, jeśli można uznać, że warunek umowny określany jako prowizja za udzielenie kredytu określa główny przedmiot umowy kredytu?